

Descoperirea lui Isus Hristos - Numărul Cinci

Isaia Patruzeci: Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu

Jeff Pippenger

2023-10-25

În primele șaptesprezece versete din Isaia patruzeci, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt situați în mod profetic la sfârșitul celor trei zile și jumătate, când zăcuseră morți pe ulițe, în timp ce lumea se bucura. Toți prorocii sunt în deplin acord unii cu alții, iar evenimentele profetice pe care le prezintă se armonizează întotdeauna cu cele prezentate de ceilalți proroci, căci Dumnezeu nu este autorul confuziei.

Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor. Căci Dumnezeu nu este autorul confuziei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților. 1 Corinteni 14:32, 33.

Mângâietorul, pe care Isus a făgăduit să-L trimită în absența Sa, a fost așezat în chiar primele cuvinte ale celui dintâi verset al celor douăzeci și șase de capitole care alcătuiesc narațiunea profetică finală a lui Isaia. „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru.” Regula primei menționări subliniază că următoarele douăzeci și șase de capitole trebuie înțelese în legătură cu împlinirea desăvârșită și finală a venirii Mângâietorului.

Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, ca să rămână cu voi în veac.... Dar Mângâietorul, care este Duhul Sfânt, pe care Tatăl Îl va trimite în Numele Meu, Acela vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de toate cele ce v-am spus Eu. Ioan 14:16, 26.

Strigătul de la miezul nopții din istoria milleriților se repetă în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

„Există o lume care zace în răutate, în înșelăciune și amăgire, chiar în umbra morții, — adormită, adormită. Cine simte chinul sufletului pentru a-i trezi? Ce glas îi poate ajunge? Minte mea a fost purtată către viitor, când va fi dat semnalul. «Iată, Mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare.» Dar unii vor fi întârziat să obțină untdelemnul pentru umplerea din nou a candelor lor și vor descoperi prea târziu că caracterul, reprezentat prin untdelemn, nu este transferabil.” Review and Herald, 11 februarie 1896.

Întrebarea este pusă: „ce glas poate” „trezi” pe cei care sunt „adormiți”? „Glasul” care îi trezește în capitolul patruzeci din Isaia este „glasul” care „strigă” în „pustie”.

Vorbiți inimii Ierusalimului și strigați către ea că lupta ei s-a sfârșit, că nelegiuirea ei este iertată; căci a primit din mâna Domnului îndoitor pentru toate păcatele ei. „Glasul” celui ce „strigă” în pustie.... Isaia 40:2, 3.

Mesajul Strigătului de la Miezul Noptii este, de asemenea, mesajul ploii târzii.

„Aduceți venirea Domnului prea departe. Am văzut că ploaia târzie venea [tot atât de] pe neașteptate ca strigătul de la miezul nopții și cu o putere de zece ori mai mare.” Spalding and

Magan, 5.

Jeden z mnoha symbolů, které se nacházejí ve Slově Božím a představují poselství pozdního deště, je symbol rozpoznávaný zdvojením slov nebo výrazů. Zdvojení slov nebo výrazů je symbolem Půlnočního volání, neboli poselství pozdního deště v posledních dnech. Symbolika zdvojeného „potěšujte, potěšujte“ umisťuje úvod čtyřicáté kapitoly Izajáše do doby prodlení, kdy má být rozpoznáno a poté hlášáno poselství představené jako Půlnoční volání v podobenství o deseti pannách. V té době Kristus posílá Utěšitele, aby probudil spící panny, které jsou prorocky představeny jako spící, a v některých prorockých pasážích jako spící spánkem smrti. První verš čtyřicáté kapitoly Izajáše je prorocky umístěn tři a půl symbolického dne „po“ zklamání z 18. července 2020, neboť tehdy je poslán Utěšitel, aby probudil ty, kteří spí. Tři a půl dne jsou symbolem pustiny, a tam začíná „hlas“ „volat“.

ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ, ਹਜ਼ਿਕੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਸੈਤੀ, ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ ਪੱਚੀ, ਅਤੇ ਮਲਿਰਾਈਟਾਂ ਦਾ ਇਤਹਾਸ (ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮੀਲ-ਪੱਥਰਾਂ ਸਮੇਤ ਜੋ ਹਰ ਸੁਧਾਰ ਅੰਦੋਲਨ ਵੱਲੋਂ ਮਲਿਰਾਈਟ ਇਤਹਾਸ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ), ਮਲਿ ਕੇ ਸੁੱਤੀਆਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕ 'ਵਸਿਸ਼ ਪ੍ਰਕਰਿਆ' ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਕਰਿਆ ਨਰਿਸ਼ਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਸੁੱਤ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਰਿਸ਼ਾ ਨਾਲ ਜੋ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਅੰਤ ਵੱਲੋਂ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਜੋਂ ਹੀ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਆਖਰੀ ਹੱਸਿਆ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਇਹ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦ ਤੱਕ ਇਹ ਆਪਣੇ ਚਰਮ ਬੰਦੂ, ਅਰਥਾਤ ਨਿਆਂ, ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ।

Mesagerul reprezentat drept „glasul” în Isaia a întrebat care era mesajul ce trebuia vestit. I s-a spus, în limbaj simbolic, să prezinte mesajul Islamului. Mesajul profetic al Islamului nu poate fi separat de legea duminicală care va veni în curând, căci Islamul este o putere de trâmbiță, iar cele șapte trâmbițe din Apocalipsa reprezintă judecata lui Dumnezeu asupra puterilor care promulgă legi duminicale. Aceste puteri au fost Roma păgână în 321, un simbol al balaurului; Roma papală în 538, un simbol al fiarei; și legea duminicală care va veni în curând în Statele Unite, un simbol al profetului mincinos.

În legătură cu identificarea a ceea ce urma să vestească mesajul pe care „glasul” ce strigase în pustie trebuia să-l proclame, se afla făgăduința că Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată. „Făgăduința și încredințarea” că Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată se află în același cadru profetic în care, în Habacuc capitolul doi, versetul trei, este exprimat astfel: „la sfârșit va vorbi, și nu va minți: chiar dacă întârzie, așteaptă-l; pentru că va veni negreșit, nu va întârzia”. Mesajul Islamului nu va da greș niciodată, va veni negreșit. Ultimul verset din Isaia capitolul patruzeci se adresează celor ce așteaptă vedenia din Habacuc.

Dar cei ce nădăjduiesc în Domnul își vor înnoi puterea; se vor înălța pe aripi ca vulturii; vor alerga și nu vor obosi; vor umbla și nu vor slăbi. Isaia 40:31.

„Ascunsa istorie” a celor șapte tunete, care acum este desigilată, identifică trei repere care încep și se încheie cu o dezamăgire. În acea istorie simbolică, există trei repere, despărțite de două perioade de timp. O dezamăgire dă început timpului de întârziere. Timpul de întârziere conduce la solia și prezicerea corectată a Strigătului de la Miezul Noptii. Solia Strigătului de la Miezul Noptii începe o perioadă de proclamare a soliei Strigătului de la Miezul Noptii, care conduce la o a doua

dezamăgire, reprezentată ca judecată. Acești trei pași, despărțiți de două perioade de timp, reprezintă Alfa și Omega, astfel cum sunt create în cuvântul ebraic „adevăr”.

În Ezechiel treizeci și șapte, Ezechiel reprezintă, de asemenea, „glasul” din Isaia patruzeci. Glasul din Isaia patruzeci întreabă: „Ce să strig?” „Glasul” din Ezechiel treizeci și șapte, versetul șapte, a „prorocit” apoi „cum” i „s-a poruncit”.

Așadar, am prorocit cum mi se poruncise; și, pe când proceam, s-a auzit un zgomot și, iată, o cutremurare, și oasele s-au apropiat, fiecare os la osul lui. Și, când m-am uitat, iată că pe ele au venit vinele și carnea, iar pielea le-a acoperit pe deasupra; dar nu era suflare în ele. Ezechiel 37:7, 8.

Prima profeție a lui Ezechiel a adus laolaltă oasele și carnea, dar ele nu erau încă vii. „Astfel”, Ezechiel „a prorocit cum i se” „poruncise” a doua oară. A doua profeție a adus trupurile la viață. Cele două profeții sunt preînchipuite de crearea lui Adam.

Și Domnul Dumnezeu a întocmit pe om din țărâna pământului și a suflat în nările lui suflare de viață; și omul s-a făcut un suflet viu. Geneza 2:7.

Procesul în două etape al aducerii la viață a oaselor uscate moarte este menționat mai întâi în crearea lui Adam, subliniind astfel că Cuvântul profetic al lui Dumnezeu este și puterea Sa creatoare. Dumnezeu l-a „întocmit” mai întâi pe Adam, iar prima prorocie a lui Ezechiel a adus oasele și trupurile împreună; apoi Dumnezeu „i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut un suflet viu”.

Profeția a doua a lui Ezechiel a fost îndreptată „către vânt”, nu către oase, căci i s-a spus să „zică vântului”: „Vino din cele patru vânturi, suflare, și suflă peste acești morți, ca să învieze.” Profeția a doua a lui Ezechiel, care aduce trupurile moarte la viață ca o oaste mare, a fost îndreptată nu către trupurile moarte, ci către vânt. Ea a fost o poruncă dată vântului să sufle peste trupuri. Prima dată când cuvântul „suflare” este menționat în Cuvântul lui Dumnezeu este la crearea lui Adam, și acolo este definit ca suflarea de viață; iar ceea ce aduce viață în trupurile moarte vine din cele patru vânturi.

„Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mânios care caută să se smulgă și să năvălească peste fața întregului pământ, aducând nimicire și moarte în calea sa.

„Să dormim chiar pe pragul lumii veșnice? Să fim greoi, reci și morți? O, de am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu suflate în poporul Său, pentru ca ei să se ridice în picioare și să trăiască.” Manuscript Releases, volumul 20, 217.

Cele două întrebări de aici sunt: vom dormi și vom fi morți?... doi termeni pentru aceeași condiție profetică. Solia celor patru vânturi, care sunt ținute în frâu de îngeri, este solia care face ca suflarea lui Dumnezeu să intre în cei morți și îi face să se ridice și să trăiască. Solia celor patru vânturi este solia calului mânios al islamului. Solia celor patru vânturi din cartea Apocalipsei este solia sigilării. Solia sigilării din Apocalipsa 7, versetele 1–3, este solia care arată că cele patru vânturi sunt ținute în frâu până când slujitorii lui Dumnezeu sunt sigilați.

După aceste lucruri am văzut patru îngeri stând în cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vântul peste pământ, nici peste mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger suindu-se dinspre răsărit, având sigiliul Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas tare către cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pecetlui pe frunte pe robii Dumnezeului nostru. Apocalipsa 7:1–3.

A doua profeție a lui Ezechiel a fost îndreptată către vânt, iar viața pe care vântul a adus-o trupurilor a venit din solia celor patru vânturi. În versetele opt până la zece, din Ezechiel treizeci și șapte, cuvintele care apar fie ca „vânt”, fie ca „suflare” sunt același cuvânt ebraic în fiecare ocurență. Dumnezeu a suflat în Adam suflarea de viață, iar în Ezechiel suflarea de viață este solia sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care vine de la cele patru vânturi. Acea solie aduce puterea creatoare a lui Dumnezeu trupurilor care au fost adunate în valea morții prin prima solie. Solia celor patru vânturi este solia Islamului, care aduce judecata asupra Statelor Unite pentru legea duminicală. Este solia Strigătului de la Miezul Noapții.

Istoria ascunsă a celor șapte tunete începe cu o dezamăgire, care dă început timpului de întârziere. În Apocalipsa unsprezece, când cei doi proroci au fost uciși la 18 iulie 2020, a început timpul de întârziere. Ezechiel era printre morți când Domnul l-a întreat pe Ezechiel dacă cei doi martori care zac morți în uliță ar putea să trăiască.

Mâna Domnului a venit peste mine și m-a dus afară prin Duhul Domnului și m-a așezat în mijlocul văii care era plină de oase. M-a făcut să trec pe lângă ele de jur împrejur; și iată că erau foarte multe pe întinderea văii și, iată, erau foarte uscate. El mi-a zis: „Fiul omului, pot oare oasele acestea să trăiască?” Și eu am răspuns: „Doamne Dumnezeule, Tu știi.” Ezechiel 37:1–3.

În versetul șapte, când Ezechiel rostește cea dintâi dintre cele două prorocii, mesajul era pur și simplu: „O, oase uscate, ascultați Cuvântul Domnului.” Ioan consemnează în Apocalipsa: „ferice de cei ce ascultă cuvintele prorociei din cartea aceasta.” Ezechiel reprezintă oasele uscate și moarte care sunt binecuvântate, ca unii care aud porunca lui Ezechiel de a asculta Cuvântul Domnului, iar Cuvântul Lui este Adevărul. În capitolul doi din Ezechiel este descrisă experiența celor ce aud Cuvântul lui Dumnezeu.

Și mi-a zis: „Fiul omului, stai în picioare, și îți voi vorbi.” Și duhul a intrat în mine când mi-a vorbit și m-a pus în picioare, ca să aud pe Cel ce-mi vorbea. Ezechiel 2:1, 2.

În capitolul unsprezece din Apocalipsa, când trupurile moarte aud Cuvântul Domnului, Mângâietorul intră în ele și ele se ridică în picioare. Mângâietorul este Cel care le pune pe picioare.

Și după trei zile și jumătate, Duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei, și au stat în picioare; și o mare frică a căzut peste cei care i-au văzut. Apocalipsa 11:11.

Învierea celor morți este pasul numărul unu, într-un proces în doi pași care îi ridică din mormintele lor pentru a deveni steagul care este înălțat la judecata legii duminicale. Când stau în picioare în capitolul unsprezece, „o mare frică” vine peste cei care îi văd.

Și va trece la fortăreața lui de frică, iar căpeteniile lui se vor înspăimânda de steag, zice Domnul, al cărui foc este în Sion și al cărui cuptor este în Ierusalim. Isaia 31:9.

Mesajul Strigătului de la Miezul Noptii din istoria millerită a fost a doua parte a mesajului celui de-al doilea înger. Mesajul celui de-al doilea înger a produs o separare a milleriților de bisericile care erau atunci identificate ca fiicele Babilonului, iar cei credincioși au fost chemați să iasă și să vină să stea alături de milleriți. Prin acel mesaj s-a format un „trup” de credincioși, iar apoi al doilea pas a fost mesajul Strigătului de la Miezul Noptii, care s-a unit cu al doilea mesaj și i-a adăugat putere. Atunci milleriții au devenit o armată puternică, care a dus mesajul ca un val uriaș peste țară. Acest proces în doi pași reprezintă cele două glasuri din Apocalipsa optsprezece și este procesul identic al învierii oaselor uscate moarte din Ezechiel, care au fost ucise pe uliță în Apocalipsa unsprezece.

„Îngeri au fost trimiși să-l ajute pe îngerul cel puternic din cer, și am auzit glasuri care păreau să răsune pretutindeni: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași păcatelor ei și ca să nu primiți din plăgile ei; căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Acest mesaj părea să fie un adaos la cel de-al treilea mesaj și i s-a unit, așa cum strigătul de la miezul nopții s-a unit cu solia îngerului al doilea în 1844.” Spiritual Gifts, volumul 1, 195, 196.

Drumul de hotar dintâi din istoria ascunsă a celor șapte tunete este dezamăgirea care începe timpul de zăbovire. Timpul de zăbovire este o perioadă de timp care este reprezentată ca trei zile și jumătate, care este un simbol al pustiei. La sfârșitul celor patruzeci de ani de rătăcire în pustie, Iosua a condus o oaste puternică în Țara Făgăduită. La sfârșitul celor trei zile și jumătate, Ezechiel este dus în valea morții și i se spune să poruncească trupurilor moarte să „asculte cuvântul Domnului”. Ezechiel este un „glas” care strigă în pustie. Porunca de a auzi Cuvântul Domnului aduce părțile trupului împreună, dar ele nu sunt încă vii, nu sunt încă o oaste, nu sunt încă pecetluite. „Cuvântul Domnului” care este rostit de Ezechiel în capitolul doi arată că, atunci când Mângâietorul sosește, poporul lui Dumnezeu stă în picioare, în timp ce, simultan, aude Cuvântul Domnului. Hristos a făgăduit că va trimite Mângâietorul la trei zile și jumătate după ce au fost uciși pe uliță.

Odată ridicate în picioare, trupurile „care încă nu sunt vii” vor primi o a doua profeție. „Glasul celui ce strigă în pustie” din Isaia întreabă care este profeția pe care trebuie s-o strige. „Mesajul” pe care atât Ezechiel, cât și „glasul” din Isaia patruzeci sunt porunciți să-l prezinte este mesajul islamului. Când această profeție este vestită, „Adam” vine la viață ca o oaste puternică. Cei doi martori vii vestesc apoi mesajul judecării islamului asupra Statelor Unite, din pricina adoptării legii duminicale care urmează să vină în curând. Judecata legii duminicale este al treilea waymark din istoria ascunsă a celor șapte tunete. Când aceasta se împlinește, oastea este ridicată ca un steag până la cer și este reprezentată în Apocalipsa paisprezece.

„Am avut o experiență în mesajele primului, al doilea și al treilea înger. Îngerii sunt reprezentați ca zburând prin mijlocul cerului, vestind lumii un mesaj de avertizare și având o legătură directă cu oamenii care trăiesc în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Nimeni nu aude glasul acestor îngeri, căci ei sunt un simbol care îi reprezintă pe oamenii lui Dumnezeu,

care lucrează în armonie cu universul cerului. Bărbați și femei, luminați de Duhul lui Dumnezeu și sfințiți prin adevăr, proclamă cele trei mesaje în ordinea lor.” Solii alese, cartea 2, 387.

Steagul care este înălțat este al treilea înger care zboară prin mijlocul cerului, avertizând omenirea să nu primească semnul fiarei. Oștirea cea puternică continuă să prezinte lumii această solie, până când Se va ridica Mihail și timpul de probă al omenirii se va încheia.

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.

Și la miezul nopții s-a auzit un strigăt: Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare. Matei 25:6.